

Carrer Portal Nou, 7 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.com
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

La seducció del mal

Buenos Aires, 1971. Un jove atractiu, d'ulls blaus i de cabell ros i enrinolat camina per una tranquil·la zona residencial. De cop i volta, salta la tanca d'una de les cases i, després de comprovar que està buida, irromp en el seu interior amb total desimboltura: es pren un whisky, posa música i descobreix el seu luxós univers interior. Així se'ns presenta a *El Ángel* a "Carlitos" (el debutant absolut Lorenzo Ferro en una interpretació fabulosa), que no és altre que una versió en clau de ficció de Carlos Eduardo Robledo Puch, probablement l'assassí en sèrie més famós de la història criminal argentina (11 assassinats i 42 robatoris en només un parell d'anys).

El cinema argentí en general i els germans Ortega (Luis, director i coguionista; Sebastian, productor) en particular semblen haver-se fascinat en els últims temps per cèlebres delinqüents. Primer va ser la família Puccio a *El clan*, de Pablo Trapero, i també en la mini sèrie *Història de un clan*, d'Underground (coproductora de *El Ángel* juntament amb K & S Films) i ara és el torn d'aquest adolescent que va commoure la societat de llavors i que avui, 45 anys més tard, és el pres més antic de la història penal argentina.

El primer que cal dir de *El Ángel* és que és una pel·lícula fascinant, seductora, narrada amb empena i elegància. El to triat està completament allunyat de la denúncia horroritzada, del psicologisme tranquil·litzador i de l'assaig sobre la culpa. És més, si hi ha un risc que corre la pel·lícula és el de ser massa lleugera (amb certa influència de Quentin Tarantino en l'estilització visual, la veu en off o l'ús de hits dels anys 70 de Billy Bond, Pappo, Manal, Leonardo Favio, Johnny Tedesco, La Joven Guardia i Palito Ortega) i fins i tot exaltar a través dels altres a la seva criatura. A nivell narratiu, però, no hi ha dubtes: és adrenalina

EL ÁNGEL

Argentina, 2018

Direcció: Luis Ortega

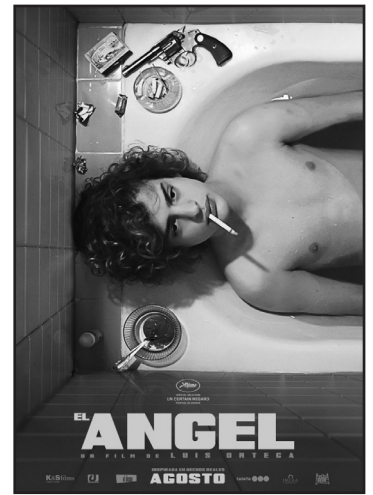
Intèrprets: Lorenzo Ferro, Chino Darín, Cecilia Roth, Daniel Fanego

Durada: 115 min

Gènere: thriller dramàtic

Idioma: castellà

Data d'estrena: 09/11/18

pura, amb algunes escenes de pura potència i influència de Martin Scorsese. Si en els Puccio l'eix argumental era la família, aquí aquesta te molt menys pes: no hi ha conxorxes orquestrades, cops minuciosament planejats, sinó una sensació de lliure albir, de impunitat, una qüestió bàsicament impulsiva i fins i tot podria dir-se fruit d'un do i d'un cert ordre místic. "Carlitos" està com posseït, abstret en molts casos del món real i per a ell (com a mínim al principi) tot plegat forma part d'un joc, d'una ficció de la que en forma part, però de la qual no en te massa consciència.

Tot i que els pares d'en Carlitos (Cecilia Roth i el xilè Luis Gnecco) i els d'en Ramon -el seu company de col·legi, soci de malifetes i eix d'una latent relació homoeròtica que interpreta Chino Darín- tenen la seva importància a la trama, el fil argumental de les quasi dues hores del film passa per les desventures del protagonista (Ferro està pràcticament en tots els plans) i els seus companys. Ortega està clarament seduït pel seu protagonista i aconsegueix, per tant, que l'espectador s'identifiqui també amb ell. És un desafiament i un risc del qual en surt airós construït un univers per moments surrealista amb un (anti) heroi escindit de la realitat i que obre la porta als seus instints més primitius, rebels i espontanis. Un cop al cor de la societat convencional i conservadora dominada pels prejudicis i la doble moral.

Cinema Truffaut